

РЕШЕНИЕ

№ 7721

гр. София, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 14.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **10148** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от ЗМВР, вр. с чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. К. С., ЕГН: [ЕГН], срещу т.3 от Заповед № Л-4223/06.10.2023г. главния Директор на главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ [населено място], с която на жалбоподателя е наложена мярка „временно отстраняване от длъжност“ и е разпоредено да му бъдат иззети служебна карта, личния знак и служебното оръжие, във връзка с образувано срещу него дисциплинарно производство за извършени дисциплинарни нарушения.

С жалбата се иска отмяна на заповедта в оспорената част като незаконосъобразна, издадена в несъответствие с целта на закона при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и при неспазване на установената от закона форма. Навежда довод за липсата на мотиви и конкретика. Твърди, че не е справедливо по презумпция да се приеме, че служебното положение на жалбоподателя би затруднило разкриването на обективната истина по образуваното срещу него дисциплинарно производство. Излага доводи, че наказващия орган не е изследвал всички относими факти и обстоятелства и не е изпълнил изискванията на чл.35 от АПК за пълно и точно изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за издаването на оспорения индивидуален административен акт. Счита, че в оспорената заповед липсват мотивирани фактически основания, очертаващи допуснатото тежко дисциплинарно нарушение на служебната дисциплина. Буди недоумение какви вредни последици биха настъпили в случай че изпълнява длъжността си по време на извършването на дисциплинарното производство. Моли

съда да отмени процесният административен акт като незаконосъобразен. Претендира разноси.

Ответникът Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд София-град, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с наведените в жалбата доводи, установи следното от фактическа страна:

Със Заповед № Л-4223/06.10.2023г. главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ [населено място], във връзка с предложение с вх. № 15678/06.10.2023г. по описа на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ младши инспектор А. К. С. – надзирател I-ва степен в затвора в [населено място] I-ва категория е участвал при постановяването на забранени вещи и предмети в ползвания от лишения от свобода И. Ц. И., с цел същия да бъде наказан и спрян от работа. Деянието е квалифицирано като нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.4 от ЗМВР и чл.203, ал.1, т.7, предложение първо – превишаване на власт и т.13 от ЗМВР – деяния несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата и предвид обстоятелството, че служебното ми положение може да затрудни разкриването на обективната истина в случай, че се яви на изпълнява служебните си задължения може да окаже въздействие върху лишените от свобода, станали свидетели на случая, на основание чл. 207, ал.1, т.2, ал.2 и ал.12, чл.214, ал.1, т.1 от ЗМВР и чл.215, ал.1 от ЗМВР.

Със заповедта е определен дисциплинарно разследващия орган и е определен срок до за извършване на дисциплинарното разследване – до 4 месеца от образуването му.

С т. 3 от диспозитива на същата Заповед № Л-4223/06.10.2023г. главния Директор на главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ [населено място] на осн. чл. 207, ал.1, т.1, ал. 2 и ал.12, чл.214, ал.1, т.1 и чл.215, ал.1 от ЗМВР, жалбоподателят е отстранен временно от длъжност и е разпоредено да му бъдат иззети служебна карта, личния знак и служебното оръжие.

Относими към този диспозитив са мотивите в заповедта, че служебното положение на жалбоподателя би затруднило разкриването на обективната истина чрез въздействие над подчинени и лишени от свобода. По този въпрос действително в мотивите на заповедта няма конкретни факти и данни, но органът се е позовал на Предложение с рег. № 8689/06.10.2023г. по описа на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“. От своя страна, предложението е обосновано с данните за установени нарушения, посочени в доклад с рег. № 11016/06.10.2023г., изготвена от главен инспектор вътрешна сигурност П. К.. Ето защо следва да се направи извод, че процесната заповед се основава на фактическите обстоятелства и преценки, съдържащи се в доклада.

В доклада е посочено и се предлага да бъде образувано дисциплинарно производство спрямо няколко служителите на надзорно-охранителния състав, в това число и мл. инсп. А. К. С. и същите да бъдат отстранени от длъжност до приключване на производството. Предложено е още при наличие на данни за извършени престъпления от общ характер, които да станат ясни от производството, за случая да бъдат уведомени Софийска районна прокуратура, респективно наблюдаващ прокурор от Софийска градска прокуратура.

При така установената фактическа обстановка от правна страна, съдът намира следното:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя лично на 06.10.2023г., а жалбата до съда е от дата 17.10.2023г., с оглед на което е подадена в срока по чл.140, ал.1 АПК.

Жалбата е депозирана в срок и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна процесуална легитимация, срещу обжалваем акт, пред компетентния съд, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК, съдът следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК.

Съгласно чл.214, ал.1, т.1 ЗМВР, държавен служител в МВР може да бъде временно отстранен от длъжност с писмена заповед когато срещу него е образувано дисциплинарно производство по чл.207 ЗМВР и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. В този случай отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство. Налице са елементите от фактическия състав на разпоредбата на чл.214, ал.1, т.1 ЗМВР.

Правопораждащият фактически състав на чл.214 ал.1 т.1 от ЗМВР включва: служебно положение, дисциплинарно производство, опасност за доказването в това производство, връзка между служебното положение и опасността.

В разглеждания случай е безспорно установена първата предпоставка – на основание чл.207, ал.1, т.1 от ЗМВР е образувано дисциплинарно производство за извършено тежко нарушение от държавния служител на служебната дисциплина, за което се предвижда налагането на временно отстраняване от заеманата от него длъжност, както изрично е посочено в процесната заповед.

Настоящият състав счита, че е налице е и втората предпоставка - служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. В тази насока административният орган е изложил конкретни мотиви, като не се споделя от съда становището на жалбоподателя, че липсват такива. Ответникът е съобразил обстоятелството, че в качеството му на служител на затвора С. би могъл да окаже въздействие върху лишените от свобода, станали свидетели на случая и по този начин да затрудни разследването. Наложена мярка гарантира обективно провеждане на дисциплинарното производство, нейната основна цел е да се препятства възможността служителят, продължавайки да изпълнява задълженията си, да създаде пречки за обективното, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по образуваното срещу него дисциплинарно производство. За прилагането на процесната мярка законодателят не изисква установяване на всички факти от състава на дисциплинарното нарушение, както и да са събрани всички доказателства за установяване на тези факти, същата се прилага, за да обезпечи обективно провеждане на дисциплинарното производство и да не даде възможност на лицето срещу което е образувано производството да препятства обективното разследване.

Към датата на издаването на процесната заповед жалбоподателят е заемал длъжността мл. инспектор - надзирател I-ва степен в Затвора С. I-ва категория. Спрямо жалбоподателя е образувано дисциплинарно производство по чл.207 от ЗМВР, поради което е налице първото от двете кумулативни изисквания на нормата на чл.214, ал.1, т.1 ЗМВР.

Мярката "временно отстраняване от длъжност" засяга в твърде съществена степен правата и законните интереси на лицето, спрямо което се прилага, но същата не се налага за продължителен период от време. В случая отстраняването от длъжност с

настоящата заповед е разпоредено в рамките законовия двумесечен срок, което означава, че ограничаването на правата на жалбоподателя на основание на дисциплинарното производство не е прекомерно дълго.

Относно отнемането на служебната карта, личният знак и служебното оръжие. В случаите по чл.214, ал.1, т.1 от ЗМВР, каквато е процесната хипотеза, те се отнемат по силата на чл.215, ал.1 от ЗМВР в условието на обвързана компетентност, т. е. нормата е императивна и законът задължава органът, издал заповедта с процесното правно основание, да отнеме и посочените принадлежности на служителя, поради което е неоснователно оплакването на жалбоподателя, че в тази връзка заповедта не съдържа мотиви, при положение, че органът е длъжен да постанови това изземване, съгласно цитирания законов текст. При наличие на другите хипотези на чл.214, ал.1 от ЗМВР, законодателят е указал, че органът следва да прецени необходимостта от такова изземване, т. е. в тези други случаи му е предоставена възможност за преценка и в условието на оперативна самостоятелност да вземе подобно решение. Когато отстраняването се прави на основание чл.214, ал.1, т.1 от ЗМВР, такава преценка не може да се извършва, защото е указано, че изземването се извършва, т. е. това е задължителна последица на извършеното отстраняване.

По изложените съображения жалбата срещу заповедта в частта ѝ по т. 3 е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

При този изход на делото, съдът следва да разгледа своевременно направеното искане на ответника за присъждане на разноски. Предвид обстоятелството, че предметът на делото не касае значителна правна сложност, следва да се приложи предвиденото в чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ, като такива следва да се присъдят в минимален размер на 100 лв. и в полза на юридическото лице – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 64-ти състав.

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. К. С., ЕГН: [ЕГН], срещу Заповед № Л-4223/06.10.2023г. главния Директор на главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ [населено място], в частта и по т.3 с която му е наложена мярка „временно отстраняване от длъжност“ и е разпоредено да му бъдат иззети служебна карта, личния знак и служебното оръжие.

ОСЪЖДА А. К. С., ЕГН: [ЕГН], да заплати по бюджета на ГД „Изпълнение на наказанията“ разноски за сумата от 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните по делото.

СЪДИЯ: